

"No sóc el dolent de la política catalana"

Aleix Vidal-Quadras, president del Partit Popular de Catalunya, ha convertit la seva acció política en una croada contra el nacionalisme català. A les portes de la sentència del Tribunal Constitucional espanyol sobre la Llei de Normalització Lingüística, adverteix: "La política lingüística de CiU és coactiva. La crispació pot aflorar un dia."

Aleix Vidal-Quadras s'ha llançat al buit. Avalat per la direcció estatal del PP i per uns resultats electorals que han silenciats públicament els seus enemics dins del partit a Catalunya, el líder conservador s'ha proposat de convocar tot el vot antinacionalista català existent al Principat, vingui d'on vingui, peti qui peti i saltant-se tots els implícits de la política catalana des de la transició. En les eleccions generals i europees, d'abast estatal, l'aposta ha funcionat relativament. Cal veure quina és la resposta a les municipals i autonòmiques, quan es vota en clau catalana. En aquesta entrevista desgrana el seu particular discurs lingüístic tot negant qualsevol punt de contacte amb el llerrouxisme, i només es nega a contestar una pregunta sobre l'actitud d'Eduardo Zaplana i el PP valencià respecte a la llengua catalana. "Ja sabeu el que en penso, ho he dit moltes vegades". Vidal-Quadras no vol tenir més problemes amb els seus socis del sud...

—*Últimament la política catalana està molt moguda...*

—El Govern Pujol ha estat seriosament afectat pels casos de corrupció, especialment pels afers De la Rosa i Planasdemunt, que han tingut conseqüències greus. D'alguna forma s'ha trencat un cert tabú. En l'últim debat de política general per primera vegada es va veure un Jordi Pujol desorientat, afeblit, sense capacitat de resposta, i això és una novetat. Convergència i Unió està assetjada en diversos fronts.

—*Però això ha passat altres vegades.*

—Hi va haver un gran enrenou en el seu moment al voltant del cas Casinos, però no es va registrar un deteriorament de la confiança que CiU despertava en l'electorat. En canvi aquesta vegada això sí que es palpa. El grau de compromís personal que havia adquirit públicament el senyor Pujol amb el senyor De la Rosa l'ha afectat molt directament.

—*I enmig d'aquesta situació, mentre hi ha algun partit de l'oposició que aixeca el peu de l'accelerador, vostè colpeja encara més dur...*

—Bé, nosaltres a Catalunya des del 1989 hem mantingut una estratègia de confronta-

ció dura amb Convergència i Unió i la continuarem mantenint.

—*Què n'opina de la dimissió de Cullell?*

—No, és obvi que CiU ha intentat oferir aquest sacrifici del senyor Cullell, però no és suficient. Altres consellers com Macià Alavedra, Maria Eugènia Cuenca i Antoni Subirà estan afectats per temes de molta més importància que el que ha provocat la dimissió de Cullell. Francament, si un compara aquests casos amb el de Cullell no s'entén que continuïn impertèrrits en el Govern. Això no és admissible.

—*Hem de creure que el PP no té res a amagar respecte a Javier de la Rosa?*

—Res. Puc afirmar que qualsevol relació entre el partit i el senyor De la Rosa, en l'àmbit econòmic o en qualsevol altre, és totalment inexistent.

—*Narcís Serra li fa un favor a vostè quan demana que el PSC moderi les crítiques a Convergència i Unió?*

—No crec que aquesta sigui la seva intenció. Ell actua determinat per la seva pròpia feblesa. El PP és l'autèntica oposició a Catalunya. El PSC està molt mediatitzat per la situació a Madrid. ERC es va transformant en el braç armat de Convergència, li fa la feina bruta, i la xiulada d'alguns estudiants de Lleida contra el senyor Aznar n'és un exemple molt clar; en el debat d'incendis i de política general s'ha vist també com ERC adoptava una postura submissa davant de CiU. L'oposició, a Catalunya només la fan Iniciativa i el Partit Popular.

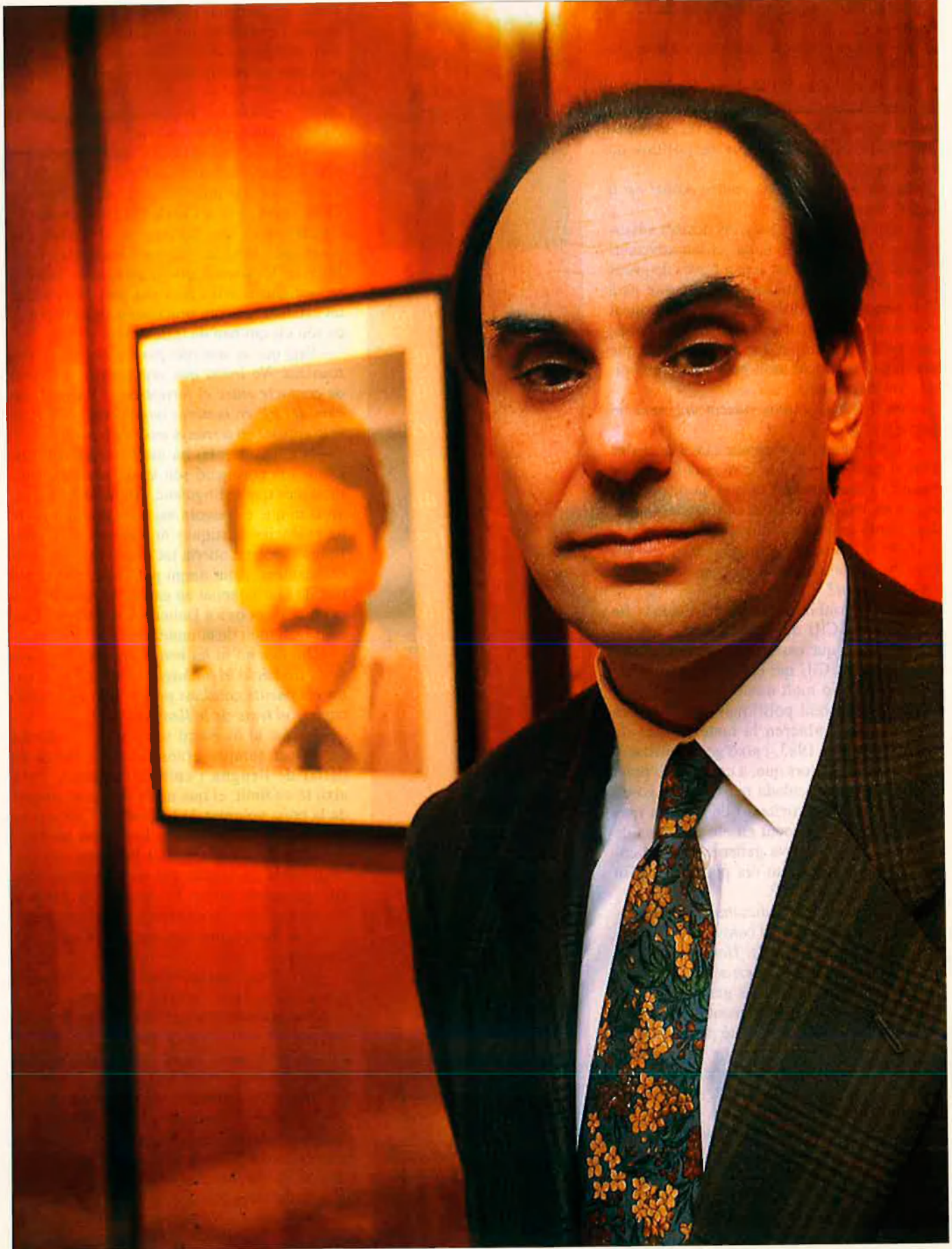
—*Fa temps que vostè s'ha convertit, d'alguna forma, en el dolent de la política catalana.*

—No tinc en absolut consciència de ser el dolent. Segons les últimes eleccions generals i europees cada dia hi ha més gent a Catalunya que està a favor de les tesis del PP.

—*No pas dins el nacionalisme...*

—El nacionalisme té això, entre altres molts inconvenients: necessita enemics exteriors, criminalitzacions... ho necessita, i això és molt trist.

—*Fa poc la direcció estatal del PP va estudiar la política del seu partit a Catalunya. Pensen modificar algun punt d'aquesta política?*

—En el substrat profund no hi ha haurà cap variació.

—Creuen que aquesta política els rendirà electoralment?

—Sí. El que fem a Catalunya és defensar les nostres conviccions sense dissimular. I aquest tipus d'actitud, a més, es revela rendible electoralment, cosa que en política no passa sempre.

—La xiulada de Lleida contra Aznar no li ha fet pensar?

—La reflexió és que veig els nostres adversaris molt preocupats. Quan el teu adversari recorre a rebentar-te un acte a través de grups organitzats per agitadors vol dir que està molt desesperat. Molt possiblement aquest nerviosisme és degut a les presències contínues de José María Aznar a Catalunya, que han tingut un efecte molt positiu sobre l'opinió pública catalana.

—Potser Aznar s'havia buscat una reacció d'aquest tipus...

—Això ho han dit comentaristes i analistes afins al nacionalisme i la seva intel·lectualitat orgànica i mantinguda. El que ha dit tothom és que en una democràcia civilitzada s'ha de respectar el criteri dels altres.

—Però realment el PP no se sent ni una mica responsable del clima de crispació que es viu últimament?

—La responsabilitat de les crispacions no és del PP. És CiU qui dona suport a un govern socialista que castiga durament la política catalana. És CiU qui està afectada per casos de corrupció molt escandalosos. És CiU qui porta endavant polítiques lingüístiques coactives que vulneren la mateixa Llei de Normalització de 1983, i això genera irritació en amplíssims sectors que, a causa de la pressió psicològica articulada per CiU, no gosen manifestar aquesta irritació de manera més explícita, i això va coent en els entrellats de la societat catalana i va generant una potencial crispació que algun dia pot aflorar. Tot això ho fa CiU, no el PP.

—Mobilitzar el vot tradicionalment abstencionista a Catalunya s'ha convertit en un objectiu prioritari per vostès. Han apreciat algun resultat positiu en aquest sentit?

—En les últimes eleccions generals i europees hem notat que efectivament hi ha un vot abstencionista a Catalunya que per rebuig als excessos nacionalistes de CiU s'està mobilitzant. Sens dubte la nostra estratègia de denúncia clara d'aquestes coses alguna influència hi té.

—Es tracta d'un tipus de votant característic: procedent de la immigració, castellano-parlant... per què creu que no participen en les eleccions autonòmiques?

—Si es fan plantejaments excloents, si un partit polític intenta fer seva la representació

“L'aplicació que fa CiU de la Llei de Normalització Lingüística genera irritació en amplis sectors, que no gosen manifestar-la per la pressió psicològica per part de la Generalitat.”

“El PP no variarà el substrat profund de la seva política a Catalunya.”

d'una societat tan complexa com la catalana, això comporta que la societat catalana es veu, d'alguna forma, trencada. N'hi ha una part que és indiferent de la marxa general del país.

—El seu discurs presenta molts punts de contacte amb el lerrouxisme.

—Això són etiquetes caricaturesques i fins i tot ofensives. Inadmissibles. Jo no utilitzo mai l'insult o la injúria. Avui dia un plantejament lerrouxista a Catalunya és impensable. Catalunya és una societat molt plural, que parla dues llengües, d'una composició heterogènia. Qualsevol que practiqui un política reduccionista deixa fora una part de la societat catalana. Els qui practiquen aquesta política són els qui han de reflexionar.

—Veig que se sent ofès per l'apel·latiu de lerrouxista. No troba que realment hi ha punts de contacte entre el lerrouxisme i l'actual discurs del PP en matèria lingüística? El PP no està entrant en terrenys molt delicats?

—No, no, no... Hi ha molts temes delicats. L'atur i la corrupció són temes molt delicats, molt més que el lingüístic. No hi ha temes sagrats ni que es puguin sacralitzar. Aquí no hi ha essències místiques ni summes sacerdots. En una societat oberta tot es pot discutir civilitzadament. Aquí ningú pot atribuir-se la patent de la catalanitat en exclusiva, i qui ho faci obre les portes a l'amenaça totalitària. Que vagi amb molt de compte.

—Diu que no hi ha temes sagrats, però des de la transició hi ha hagut un acord tàcit entre els partits catalans per no utilitzar políticament el tema de la llengua.

—El que hi ha hagut sempre és la voluntat de buscar sempre grans acords a l'hora de parlar de llengua i cultura catalanes. Però això té un límit: el que no es pot fer és abusar de la bona voluntat de la gent. És CiU qui ha transformat la llengua en una arma política. Polititzen la llengua, fan de la llengua un instrument de conquesta del poder polític. Són ells qui prostituteixen la llengua portant-la a l'arena política. Que després ningú es lamenti de les conseqüències negatives que això comporti.

—Així doncs, segons vostè, qui ha engegat tota aquesta tensió ha estat CiU i no el PP?

—Naturalment. Són ells els qui fan les polítiques des del Govern els qui han portat aquests problemes. Si es limitessin a aplicar la llei del 83 això no passaria.

—Creu que la Llei del 83 és constitucional?

—Crec que sí. Però se'n fa una aplicació indeguda. Si s'hagués aplicat la llei de forma integradora i plural no s'hauria provocat la reacció de determinats sectors que s'han sentit agredits i que han apel·lat als tribunals.

—Però aquest és un recurs que ve de fa molts anys, interposat per un advocat de l'ex-

trema dreta quan hi havia un consens absolut sobre l'aplicació que es feia de la llei i quan no es practicava de forma universal la immersió lingüística...

—El que passa és que en una societat democràtica i plural tot-hom té dret a apel·lar als tribunals, i això no ho podem discutir. I les sentències s'han d'acatar.

—La Constitució podria entrar en una crisi de legitimitat a Catalunya en cas d'una sentència negativa?

—El TC des que funciona ha dictat moltes sentències, algunes de gran transcendència, com la de la LOAPA, i la Constitució no s'ha vist afectada per això. Vincular el respecte a la Constitució a les sentències del Constitucional em sembla inadmissible. Qui ha dit això ha dit un disbarat.

—També s'ha assenyalat que una sentència negativa posaria de facto el nacionalisme moderat català fora de la llei...

—Hi insisteixo. Hi ha unes regles de joc que hem d'acceptar i que no es poden trencar en funció d'això.

—Abans ha dit que molta gent a Catalunya té por de denunciar la política lingüística de la Generalitat per culpa d'una determinada pressió psicològica. A què es refereix?

—Molt senzill. Quan uns pares demanen que l'ensenyament del seu fill a l'etapa bàsica es faci en castellà són obligats a omplir un formulari. No es pot fer mai una petició col·lectiva, s'ha de fer individual, cosa que disminueix la capacitat de pressió. Aquests pares són entrevistats pel director de col·legi, que els fa un plantejament que representa una coacció psicològica. Els explica que això els pot portar problemes de convivència, que el dia de demà el seu fill no trobarà feina si no és en català. Si això no funciona, llavors ve un inspector que actua de forma encara més coactiva... Hi ha tot un mecanisme prèviament establert de coacció psicològica, no de violència física, per fer que aquests pares —que moltes vegades no tenen el nivell cultural que els permetria mantenir amb fermesa les seves posicions— acceptin una cosa que ni creuen ni volen. Tot això no em sembla tolerable.

—La seva denúncia coincideix exactament amb la de la plataforma de pares que demana un ensenyament íntegrament en castellà, anomenada CADECA. Portaveus d'aquesta entitat han afirmat públicament que vostè és l'únic polític català que els comprèn. Se sent

—Li molesta que Duran i Lleida parli amb Aznar sense passar per vostè?

—En absolut.

—Quant fa que no dialoga amb el dirigent d'UDC?

—Ara fa bastant de temps que no tenim cap contacte formal, però les relacions entre els dos partits, i entre molts dirigents dels dos partits, són molt bones. Ens consta que UDC no és la principal responsable del suport de CiU al Govern del PSOE.

representant polític d'aquesta associació?

—Jo em sento representant polític de tots els ciutadans de Catalunya que voten el PP, que són centenars de milers. Aquesta associació ha tingut una ronda d'entrevistes amb tots els partits polítics. Nosaltres el que fem és portar endavant la nostra política.

—Vostè desqualifica el nacionalisme com a ideologia. En canvi, defensa un projecte nacional espanyol i és dirigent d'un partit que es declara obertament espanyolista...

—El Partit Popular no creu en el nacionalisme. Des d'un punt de vista conceptual, moral i ideològic no som nacionalistes, de la mateixa manera que no som socialistes. Els nacionalistes, si no combregues amb ells i com que només poden entendre el món d'una determinada manera, de seguida t'assignen el caràcter de nacionalista d'una

altra nació. Això només és un signe de la seva incapacitat per entendre el món fora dels seus criteris reduccionistes.

—Molta gent es pot preguntar: si Vidal-Quadras i Aznar no són nacionalistes espanyols, qui ho és?

—Històricament hi ha hagut nacionalistes espanyols, alguns molt aferrissats. També n'hi ha d'alemanys i francesos. Però ni jo sóc nacionalista espanyol ni tampoc ho és el PP. El PP és un partit que creu en un gran projecte global espanyol.

—Vostè comparteix el discurs sobre Catalunya d'intel·lectuals afins al PP com Jiménez Losantos —amic personal seu— i Amando de Miguel?

—Aquests senyors, com molts d'altres, tenen plantejaments molt complexos que no es poden simplificar. És una pregunta que no té una resposta possible, precisament perquè analistes tan fins com els qui ha esmentat ofereixen respostes diferents sobre qüestions diferents. La resposta a aquesta pregunta necessitaria una entrevista sencera. En algunes coses hi coincideixo, en altres no, en altres parcialment.

—Aquestes persones determinen la política del PP, a Espanya i a Catalunya?

—La nostra relació amb el món intel·lectual és oberta, feta des de la mútua independència. I tot aquell que digui que un intel·lectual concret és instigador de determinades polítiques del Partit Popular simplement menteix.

Eduard Voltas